

[Alfred Jensen.]

vor Eftergivenhed har været af en saadan Beskaffenhed, at Amerikas Forenede Stater har set sig nødsaget til at sende en Kommission her til Landet for at bringe Fart i Sagerne, og man har ligefrem sagt, at der vil være spærret for de danske Tilgodehavender i Amerika, indtil vort Forhold over for de tyske Formuer er bragt i Orden.

Der er endvidere Forholdet vedrørende vor Handelsforbindelse med England. Det blev over for os i Frihedsbevægelsen i Sommer, da Forhandlingerne tog deres Begyndelse, gjort gældende, at det havde vakt pinlig Opmærksomhed blandt de allierede Nationer, at Danmark absolut saa først paa Pengene, at Danmark, som ikke selv direkte havde deltaget i Krigen og lidt de Tab, som et krigsførende Land nu engang lider, ikke følte det som sin Pligt at stille sit Overskud af Fødevarer til Raadighed for De Forenede Nationer, ikke følte det som sin første Pligt at lade de Leverancer, som tidligere gik til Nazi-Tyskland, gaa til de udhungrede Folk. Trods denne Kritik fik vi alligevel en Handelsoverenskomst, og man skulde synes, vi burde have ladet os nøje med det og fundet os i de Forhold, vi havde faaet, men der har været en stigende Tendens til at kritisere denne vor Overenskomst, og ogsaa det virker naturligvis med til at nedsætte vort Omdømme ude i Verden. Vor Handelsforbindelse med Franco-Spanien er heller ikke egnet til at hæve vort Renommé. Jeg ved meget vel, at en Række af de allierede Nationer fortsat har Handelsforbindelse med Franco-Spanien, men jeg ved ogsaa, at der er en Række Stater med Sovjetunionen i Spidsen, der ingen Forbindelse har med det, og det er klart, at hvis vi for en Gangs Skyld mandede os op, vilde det gøre et godt Indtryk blandt de allierede Nationer. Jeg er ikke saa optimistisk, at jeg tror, at vor Aktion ubetinget vil medføre, at Franco-Styret falder, men jeg ved, at vi ikke er alene om at ønske Franco-Styrets Fald, og at Danmark ikke vil være det eneste Land, der udfolder Bestræbelser for at fremme denne Udvikling; bl. a. den faglige Internationale gaar ind derfor, og det er muligt, at Danmarks Initiativ vilde sætte Fart i Begivenhederne, saa at man hurtigst muligt kunde blive af med den sidste nazistiske Stat i Europa.

Endelig er der Spørgsmaalet om Afstraffelsen af de Tyskere, som har gjort sig skyldige i Krigsforbrydelser i Danmark. Vi har baade før og efter Besættelsen paa-peget Nødvendigheden af, at Danmark

skaffede Lovhjemmel for Afstraffelse af saadanne Forbrydere. Man har afvist vort Ønske med Henviisning til, at de vilde blive straffet ved internationale Domstole. Vi tvivler slet ikke om, at noget saadant vil ske, men det vilde være mere værdigt og overensstemmende med vort Medlemsskab i de allierede Nationer, om vi ogsaa paatog os vor Del af Byrderne med Afstraffelsen. Nu har vi holdt os tilbage under Krigen, kun ydet meget lidt gennem Modstandsbevægelsen, saa kan det ikke være rigtigt, at vi ogsaa holder os tilbage, naar det gælder Afstraffelsen af de Personer, som har forbrudt sig mod vort Lands Befolkning.

Alt dette virker naturligvis paa en saadan Maade, at Danmarks Anseelse ikke kan være, som den bør være, naar vi er Medlem af De Forenede Nationer. Derfor tror jeg ikke, man skal regne med, at Danmark kommer til at blive Værtsstat for De Forenede Nationer. Jeg tror, Danmark har haft store Muligheder for at blive Værtsstat, Danmark ligger jo midt imellem Øst og Vest, egnet til at være Bro mellem de allierede Nationer. Vor politiske Stilling i Foraaret var ogsaa af en saadan Beskaffenhed, at man ude i Verden saa hen til det danske Folk og den danske Nation med Tillid. Vi havde gennem vor aktive Modstand, Sabotagen og Folkestrejkerne, vist, hvad det danske Folk virkelig mente om Tyskerne. Vi havde skabt os Anerkendelse og Tillid ude i Verden. Havde vi fortsat med den Politik, er der ingen Tvivl om, at vi havde haft en ualmindelig fin Placering.

Det saa i Maj Maaned ud til, at vi skulde fortsætte ad den Linie. Trontalens Indhold gik jo ud paa, at vi vilde have en Afvikling af den tyske Besættelse i Overensstemmelse med de Planer og den Politik, Frihedsraadet havde arbejdet for, og der var her i Danmark almindelig Anerkendelse af Modstandsbevægelsens Indsats; men dette varede ikke længe. Da vort Forhold til de allierede Nationer var bragt i Orden, da Interneringerne stort set var afsluttet, begyndte Interessen for Frihedskæmperne at kølnes, de maatte vende tilbage til Hverdagen, og nu ser vi, hvorledes Forholdet er. Vi modtager jævnlige Besvælinger fra efterladte efter Frihedskæmpere, der siger, at Behandlingen af dem paa Socialkontorerne nu er en hel anden end i Besættelsens sidste Tid og umiddelbart efter Kapitulationen — man er mere karrig, end man nogen Sinde har været. Det er jo rigtigt, hvad disse efterladte siger: hvis vore Mænd, som døde i Frihedskampen eller blev pint ihjel i Tyskland, var kommet hjem, havde vi haft helt